

bok #1 i the
vampire journals

omvänd

morgan rice

Morgan Rice

Omvänd

Серия «Vampyrjournalerna», книга 1

Аннотация

"OMVÄND är en bok som konkurrerar med TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och den kommer att få dig att vilja fortsätta läsa fram till sista sidan! Om du tycker om äventyr, kärlek och vampyrer är detta boken för dig! "

Содержание

Kapitel ett	12
Kapitel två	34
Kapitel tre	45
Конец ознакомительного фрагмента.	46

Omvänd

(bok #1 in The Vampire Journals)

Morgan Rice

NÅGRA ORD OM "TURNED"

"OMVÄND är en idealisk berättelse för unga läsare. Morgan Rice har gjort ett bra jobb med att hitta en intressant vändning på vad som kunde ha varit en vanlig vampyrsaga. Uppfriskande och unik, TURNED har de klassiska ingredienserna som hos de flesta paranormala historien för unga läsare. Bok #1 i Vampire Journals serien fokuserar på en flicka ... en extraordinär flicka! TURNED är lättläst men har ett väldigt högt tempo ... Rekommenderas till de som tycker om att läsa härliga paranormala kärlekshistorier. Innehåller en del våldsscener."

--The Romance Reviews

"OMVÄND tog ett fast grepp om mig från första början och släppte inte ... Denna berättelse är ett fantastiskt äventyr som berättas i rask takt med massor av action från första början. Det finns inte en tråkig stund. Morgan Rice har gjort ett fantastiskt jobb med att få med sig läsaren. Hon gjorde det också enkelt att heja på Caitlin och få en att desperat vilja se henne lyckas i sin jakt på sanningen ... Jag ser fram emot del två i serien."

--Paranormal Romance Guild

"OMVÄND är tilltalande, enkel, mörk läsning som du kan

läsa mellan andraböcker, då den är så kort ... Du kommer att bli underhållen!”

--books-forlife.blogspot.com

”OMVÄND är en bok som konkurrerar med TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och den kommer att få dig att vilja fortsätta läsa fram till sista sidan! Om du tycker om äventyr, kärlek och vampyrer är detta boken för dig!”

--Vampirebooksite.com

”Rice gör ett remarkabelt jobb med att suga in dig i berättelsen från allra första början, och utnyttjar en fantastisk skildrande förmåga som överskrider den att måla fram en bild ... Väl skriven och en extremt snabb läsning, TURNED är en bra början på en ny vampyrserie som med allra största säkerhet kommer att bli en succé hos läsare som söker en lättsam, men ändå underhållande berättelse.”

--Black Lagoon Reviews

Om Morgan Rice

Morgan är författaren till den storsäljande episka fantasyserien THE SOURCERER'S RING som innefattar tio böcker tilldags dato.

Morgan Rice är författare till bästsäljaren THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna innehållande tio böcker, som översatts till tio språk, och som inleds med OMVÄND (Bok

#1)

Morgan har också skrivit böckerna ARENA ONE och ARENA TWO, etta på topplistan, de två första böckerna i THE SURVIVAL TRILOGY, en post-apokalyptisk actionthriller som utspelar sig i framtiden.

Morgan älskar att höra från sina läsare, så besök gärna hennes hemsida www.morganricebooks.com och lämna en hälsning där!

Böcker av Morgan Rice

THE SORCERER'S RING

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)

A VOW OF GLORY (Book #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)

A GRANT OF ARMS (Book #8)

A SKY OF SPELLS (Book #9)

A SEA OF SHIELDS (Book #10)

A REIGN OF STEEL (Book #11)

A LAND OF FIRE (Book #12)

A RULE OF QUEENS (Book #13)

THE SURVIVAL TRILOGY

ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Book #1)

ARENA TWO (Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS

OMVÄND (Book #1)

ÄLSKAD (Book #2)

FÖRRÅDD (Book #3)

FÖRUTSBESTÄMD (Book #4)

LÄNGTAN (Book #5)

TROLOVAD (Book #6)

LOVAD (Book #7)

FUNNEN (Book #8)

ÅTERUPPSTÅNDEN (Book #9)

BEGÄR (Book #10)

ÖDESBESTÄMD (Book #11)

THE SORCERER'S RING

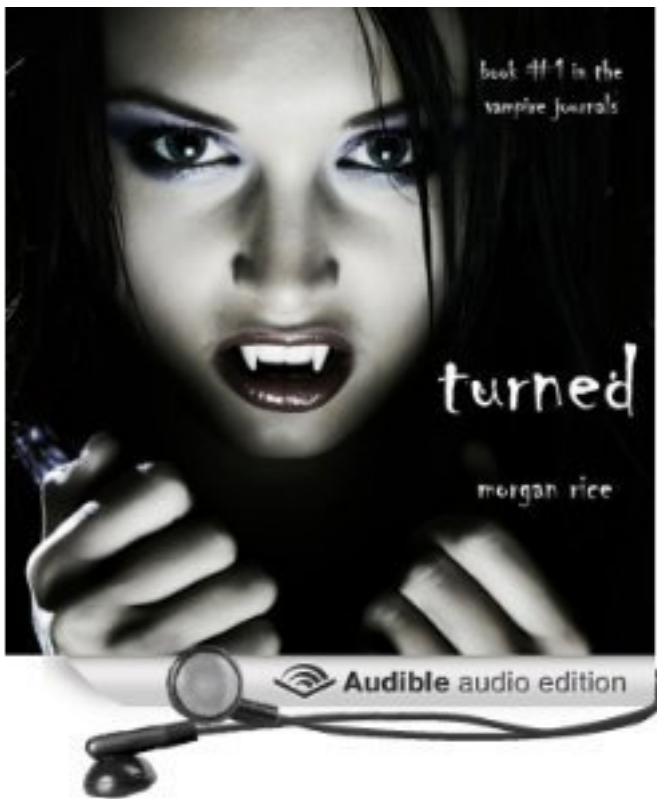
THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Höra

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

“Är det hälsosamt

Att vandra halvklädd och andas in
Den fuktiga morgonen? Vad, är Brutus sjuk,
kommer han att stjäla sig ur sin hälsosamma säng
För att utmana nattens rysliga smitta?”

Innehållsförteckning

[Kapitel ett](#)

[Kapitel två](#)

[Kapitel tre](#)

[Kapitel fyra](#)

[Kapitel fem](#)

[Kapitel sex](#)

[Kapitel sju](#)

[Kapitel åtta](#)

[Kapitel nio](#)

[Kapitel tio](#)

[Kapitel elva](#)

[Kapitel tolv](#)

[Kapitel tretton](#)

[Kapitel fjorton](#)

[Kapitel femton](#)

[Kapitel sexton](#)

[Kapitel sjutton](#)

Copyright © 2011 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Förutom vad som tillåts enligt the U.S. Copyright Act of 1976, ingen del av denna publication

får reproduceras, distribueras eller överlåtas i någon form eller på något sätt, eller förvaras i någon databas eller informationssökningssystem, utan författarens medgivande.

Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidare säljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du laser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och returnera den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete.

Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet..

Kapitel ett

Caitlin Paine fasade alltid första dagen på en ny skola. Det var de stora sakerna, som att träffa nya vänner, de nya lärarna, lära sig att hitta. Och det var de små sakerna, som att få ett nytt skåp, lukten av ett nytt ställe, ljuden som fanns där. Mer än allt, fruktade hon blickarna. På ett nytt ställe tyckte hon att alla stirrade på henne. Allt hon önskade var att få vara anonym. Men det verkade aldrig hända.

Caitlin kunde inte förstå vad det var som gjorde att hon utmärkte sig. Med sina 165 centimeter var hon inte särskilt lång, och med sitt bruna hår och bruna ögon (och normalvikt) kände hon sig medelmåttig. Speciellt inte vacker, som några av de andra flickorna. Hon var något äldre än de andra, 18 år, men inte så mycket att det särskilde henne från mängden.

Det var något annat. Det var något med henne som fick människor att titta två gånger. Djupt inom sig visste hon att hon var annorlunda. Men var inte riktigt säker hur.

Om det fanns något värre än första dagen på en ny skola, var det att börja mitt i terminen, efter att alla hade funnit sin plats i gruppen. Idag, denna första dag, i mitten av mars, skulle bli en av de värsta. Hon kände det redan.

I sin vildaste fantasi kunde hon dock inte föreställa sig, att det skulle bli så här illa. Inget hon tidigare hade sett – och hon hade sett mycket – kunde ha förberett henne på detta.

Caitlin stod utanför sin nya skola, en enorm kommunal skola i New Yorks innerstad, en kall marsmorgon, och undrade, Varför mig? Hon hade alldeles för tunna kläder, iförd endast en tröja och leggings, och inte någonstans i närheten förberedd för det högljudda kaoset som välkomnade henne. Hundratals ungdomar skrek, tjöt och knuffade på varandra. Det såg mest ut som en rastgård på ett fängelse.

Allt var för mycket. De här ungarna skrattade för högt, svor för mycket, knuffade varande för hårt. Hon skulle ha trott att det var ett bråk om hon inte kunnat urskilja några leenden och hånfulla skratt. De hade för mycket energi och hon kunde inte förstå var den kom ifrån, så utmattad, frusen och sömn depraverad som hon var. Hon blundade och önskade att allt skulle försvinna.

Hon stack händerna i fickan och kände något: iPoden. Ja. Hon stoppade hörlurarna i öronen och höjde ljudet. Hon behövde dränka alla ljud.

Men det var tyst. Hon tittade ned och såg att batteriet var dött. Perfekt.

Hon kollade mobilen, i hopp om att den skulle erbjuda förströelse, vad som helst. Inga nya meddelanden.

Hon tittade upp. När hon såg ut över havet av nya ansikten kände hon sig ensam. Inte för att hon var den enda vita tjejen – hon föredrog faktiskt det. På de andra skolorna hade några av hennes bästa vänner varit svarta, spansktalande, asiatiska, indier – och de elakaste av hennes så kallade ”vänner” hade varit vita. Nej, det var inte det. Hon kände sig ensam för att det var i

väldigt urban miljö. Hon stod på betong. En stark signal från ringklockan hade kallat in henne till detta ”rastutrymme” och hon hade tvingats passera stora metallgrindar. Nu var hon inburad – fängslad av ett massivt metallstängsel, med taggtråd överst. Det kändes som om hon befann sig i ett fängelse.

Att titta upp på den enorma byggnaden, med galler för alla fönster, fick henne inte att må bättre. Hon anpassade sig fort till nya skolor, små och stora – men de hade alla legat i idylliska förorter. Det hade funnits gräs, träd, himmel. Här fanns inget annat än stad. Hon kände att hon inte kunde andas. Det skrämde henne.

Ännu en stark ringsignal ljöd och hon släpade sig i väg, med hundratals ungdomar, mot ingången. Hon knuffades hårt av en stor tjej, och tappade sin dagbok. Hon plockade upp den (förstörde frisyren), och tittade upp för att se om tjejen skulle be om ursäkt. Men hon syntes inte till någonstans, hade redan försvunnit in i svärmen. Hon hörde skratt, men kunde inte avgöra om var henne de skrattade åt.

Hon kramade dagboken, det enda som gav henne trygghet. Den hade varit med henne överallt. Hon skrev och ritade i den var hon än befann sig. Det var en karta över hennes barndom.

Till slut nådde hon entrén, och tvingades pressa sig in genom dörrhålet. Det var som att försöka kliva på ett tunnelbanetåg i rusningstrafik. Hon hade hoppats att det skulle kännas varmare när hon väl kommit in, men genom de öppna dörrarna bakom henne blåste en kylig vind nerför hennes rygg, och förvärrade

bara kylan.

Två stora säkerhetsvakter stod i entrén, flankerade av två New York poliser, i full mundering, vapen väl synliga vid deras sida.

”FORTSÄTT FRAMÅT!” kommenderade den ena av dem.

Hon kunde inte förstå varför två beväpnade poliser behövde vakta en high school entré. Känslan av fruktan växte. Ännu värre blev den när hon såg att hon skulle tvingas gå igenom en metalldetektor med samma nivå av säkerhet som på en flygplats.

Ytterligare fyra beväpnade poliser stod på vardera sidan av metalldetektorn tillsammans med två säkerhetsvakter till.

”TÖM ERA FICKOR!” snäste en vakt.

Caitlin såg att alla andra lade grejer från sina fickor i små plastbehållare. Snabbt gjorde hon likadant och lade i iPoden, plånboken, nycklarna.

Hon släpade sig igenom metalldetektorn, och larmet tjöt.

”DU” fräste en av vakterna. ”Kliv åt sidan!”

Självklart.

Alla stirrade medan hon tvingades höja sina armar, och vakten förde scannern upp och ner längs hennes kropp.

”Har du några smycken på dig?”

Hon kände på sina handleder, sedan kring halsen, och mindes plötsligt. Korset.

”Ta av dig det!” beordrade säkerhetsvakten.

Hon hade fått halsbandet av sin farmor innan hon dog, ett litet silverkors med gravyr på latin som hon aldrig översatt. Hennes farmor hade fått det av sin mormor. Caitlin var inte på något

sätt religiös, och visste inte riktigt vad det betydde, men hon visste att det var flera hundra år gammalt, och var överlägset det dyrbaraste hon ägde.

Caitlin lyfte fram det ur tröjan, höll fram det, men tog inte av sig det.

”Helst inte”, svarade hon.

Vakten stirrade kallt på henne.

Plötsligt utbröt ett tumult. Det hördes högljudda skrik samtidigt som en polis grep tag i en lång smal kille och knuffade honom mot väggen, och tog fram en kniv ur hans ficka.

Vakten gick för att hjälpa till, och Caitlin utnyttjade tillfället att smita in i klungan som rörde sig framåt i korridoren.

Välkommen till den kommunala skolan i New York, tänkte Caitlin. Toppen!

Hon räknade redan ner till studenten.

*

Hon hade aldrig tidigare sett så breda korridorer. Hon kunde inte föreställa sig att de någonsin kunde fyllas, ändå var de på något sätt fullständigt packade, ungarna klämda axel mot axel. Det måste ha varit tusentals ungdomar i dessa korridorer, havet av ansikten sträckte sig oändligt. Ljudet härinne var än värre, studsade mot väggarna, förtätat. Hon ville hålla för öronen. Men hon hade inte tillräckligt med utrymme för att kunna lyfta sina armar. Hon kände sig klaustrofobisk.

Det ringde, och energin ökade.

Redan försenad.

Hon tittade på schemat och såg till slut sitt klassrum i fjärran. Hon försökte korsa havet av kroppar, men kom ingenstans. Till slut insåg hon, efter flera försök, att hon var tvungen att vara aggressivare. Hon armbågade och knuffade sig fram. En kropp i taget, skar hon sig fram genom skaran av ungdomar, genom korridoren, och knuffade upp den tunga klassrumsdörren.

Hon samlade sig inför blickarna som hon, den nya tjejen, skulle få när hon klev in försent. Hon föreställde sig en utskällning för att hon störde ett tyst klassrum. Men chockad upptäckte hon att så inte alls var fallet. Rummet som var avsett för trettio personer var fullpackat och det minst femtio personer befann sig där inne. Några elever satt på sina platser, andra gick omkring och skrek och ropade till varandra. Det var fullständigt kaos.

Klockan hade ringt för fem minuter sedan, och läraren, ovårdad och klädd i en rynkig kostym, hade ännu inte börjat lektionen. Nej, han satt tillbakalutad med fötterna på katedern och läste tidningen totalt ointresserad av vad som hände runt honom.

Caitlin gick fram till honom och lade sitt nya id-kort på katedern framför honom. Hon stod kvar och väntade på att han skulle titta upp, men det gjorde han inte.

Till slut harklade hon sig.

”Ursäkta mig!”

Motvilligt sänkte han sin tidning.

”Jag heter Caitlin Paine. Jag är ny. Jag tror det är meningen att du ska ha den här.”

”Jag är bara vikarie”, svarade han och lyfte tidningen igen, utestängde henne.

Förvånad stod hon kvar.

”Så”, frågade hon, ”... du ska inte rapportera närvaro?”

”Din lärare kommer tillbaka på måndag”, fräste han. ”Han sköter det.”

När hon förstod att samtalet var slut, tog Caitlin tillbaka sitt id.

Hon vände sig om mot de övriga eleverna. Klassrummet var fortfarande i fullt kaos. Om det fanns något positivt med detta var det att ingen lade märke till henne. Ingen verkade bry sig om henne, eller ens märka att hon fanns där.

Å andra sidan var det fruktansvärt nervöst att blicka ut över klassrummet; det verkade inte finnas någonstans att sitta.

Hon stålsatte sig, klamrade fast vid sin dagbok, och gick långsamt nerför en av gångarna, ryckte till ett par gånger när några bråkiga elever skrek åt varandra. När hon nådde slutet kunde hon äntligen se hela rummet.

Inte en enda ledig stol.

Hon blev stående och kände sig som en idiot och kände att de andra började lägga märke till henne. Hon visste inte vad hon skulle göra, eller vart hon skulle ta vägen. En sak var säker hon skulle inte stå kvar där hela lektionen, och vikarien verkade inte bry sig ett dugg. Hon vände sig om och tittade igen, scannade rummet hjälplöst.

Hon hörde skratt längre bort och var övertygad om att de skrattade åt henne. Hon klädde sig inte som de andra och hon såg inte ut som dem. Kinderna hettade och hon började känna sig väldigt uttittad.

Just som hon gjorde sig redo att lämna klassrummet och kanske till och med byggnaden, hörde hon en röst.

”Här.”

Hon vände sig om.

I sista raden, närmast fönstret, ställde sig en kille upp vid sin bänk.

”Sitt”, sa han. ”Var så god!”

Ljudnivån sjönk i rummet då de övriga ville se hur hon skulle reagera.

Hon gick fram till honom. Hon försökte att undvika att se honom i ögonen – stora, glittrande gröna ögon – men hon kunde inte motstå.

Han var ursnygg. Han hade len olivfärgad hud – hon kunde inte avgöra om han var svart, spansktalande, vit eller någon kombination av det – men hon hade aldrig tidigare sett en lika mjuk och len hud, som förstärkte den markerade käken. Hans hår var kort och brunt, och han var smal. Det var något hos honom, något som inte passade in här. Han verkad skör. En konstnär, kanske.

Det var olikt henne att falla så för någon. Han hade haft vänner som varit förälskade, men hon hade aldrig riktigt förstått. Förrän nu.

”Var ska du sitta?” frågade hon.

Hon försökte kontrollera sin röst men det lät föga trovärdigt. Hon hoppades att han inte hörde hur nervös hon var.

Han log brett och avslöjade en perfekt tandrad.

”Här”, sa han och flyttade sig till den breda fönsterkarmen, en halv meter längre bort.

Hon såg på honom och han tittade på henne. Deras blickar låstes vid varandra. Hon försökte övertala sig själv att titta bort, men det gick inte.

”Tack”, sa hon, och blev genast arg på sig själv.

Tack? Var det allt du kom på? Tack!?

”Rätta takterna, Barack!” skrek någon. ”Ge den trevliga vita flickan din stol!”

Många skrattade och ljudnivån steg plötsligt igen, då de återgick till sitt och ignorerade dem.

Caitlin märkte att han sänkte huvudet, skämdes.

”Barack?” frågade hon. ”Heter du det?”

”Nej”, svarade han, rodnade. ”Det är bara vad de kallar mig. Som Obama. De tycker att jag liknar honom.”

Hon betraktade honom noga och såg att han faktiskt liknade honom.

”Det är för att jag är hälften svart, delvis vit och delvispuertorican.”

”Jag tycker att det är en komplimang”, sa hon.

”Inte på det sättet de säger det”, svarade han.

Hon observerade honom där han satt uppe på fönsterkarmen,

självförtroendet nere vid fotknölarna, och hon kunde märka att han var känslig. Kanske till och med sårbar. Han hörde inte hemma i den här gruppen. Det var galet, men hon kände nästan ett behov av att skydda honom.

”Jag heter Caitlin”, sa hon och sträckte ut sin hand och såg honom i ögonen.

Han tittade upp, förvånad, och log sitt breda leende igen.

”Jonah”, svarade han.

Han skakade hennes hand kraftfullt. En bubblande känsla for upp längs armen då hon kände hans lena hud omsluta hennes hand. Det kändes som om hon smälte in i honom. Han höll kvar hennes hand en sekund för länge, och hon kunde inte låta bli att le.

*

Resten av förmiddagen var en dimma, och Caitlin var hungrig när hon kom till matsalen. Hon öppnade dörrarna och häpnade över det enorma rummet och ljudnivån av vad som måste ha varit tusen ungdomar, som alla skrek. Det var som att kliva in i en gymnastiksal. Förutom att det i gångarna stod en säkerhetsvakt och bevakade noggrant var sjätte meter.

Som vanligt hade hon ingen aning om vart hon skulle ta vägen. Hon såg sig om i det enorma rummet, och hittade till slut en stapel med brickor. Hon tog en, och klev in i vad hon trodde var matkön.

”Träng dig inte, bitch!”

Caitlin vände sig om och såg en stor, överviktig tjej, femton

centimeter längre än henne, som tittade bister på henne.

”Förlåt, jag visste inte – ”

”Kön börjar där!”, fräste en annan flicka, och pekade bakåt med tummen.

Caitlin såg kön ringla långt bakåt. Det var åtminstone hundra elever i kön. Det såg ut att vara en tjugo minuters väntan.

Då hon började för att ställa sig sist i kön, knuffade en kille till en annan, och han kom flygande framför henne, och landade hårt i golvet.

Den första killen hoppade på honom och slog honom i ansiktet.

Matsalen exploderade i ett extatiskt vrål, och ett dussintal elever samlades runt bråket.

”SLAGSMÅÅÅL!”

Caitlin tog flera steg bakåt, såg skräckslaget på scenen som utspelades framför hennes fötter.

Fyra säkerhetsvakter kom till slut och stoppade bråket, skilde de blodiga killarna och släpade iväg dem. De verkade inte ha bråttom.

När Caitlin slutligen fick sin mat, scannade hon rummet, i hopp om att få syn på Jonah. Men han syntes inte till någonstans.

Hon gick längs gångarna, passerade bord efter bord, alla lika fullsatta. Det fanns några få lediga platser, men de som var lediga var inte speciellt inbjudande, mittemot stora kompisgäng.

Till slut satte hon sig vid ett tomt bord långt bak i rummet. Det satt bara en elev vid ena sidan, en kort, bräcklig kinesisk

pojke med tandställning, illa klädd, med huvudet sänkt och koncentrerade sig på sin tallrik.

Hon kände sig ensam. Hon tittade ned och kollade sin mobil. På Facebook fanns ett par nya meddelanden från kompisarna i den gamla staden. De ville veta vad hon tyckte om den nya platsen. Av någon anledning ville hon inte svara. De kändes väldigt avlägsna.

Caitlin åt knappt något, fortfarande besvärad av ett första-dagen-illamående. Hon försökte ändra sin tankegång. Hon blundade. Hon tänkte på sin nya lägenhet, på femte våningen utan hiss på 132nd street. Illamåendet tilltog. Hon tog ett djupt andetag, och tvingade sig själv att fokusera på något, vad som helst, som var bra i hennes liv.

Hennes lillebror, Sam, var 14 men verkade vara 20år gammal. Sam verkade aldrig minnas att han var yngst: han uppförde sig alltid som hennes storebror. Han hade blivit tuff och förhärdad av alla flyttar, att deras pappa lämnat dem, hur deras mamma behandlade dem. Hon såg att det påverkade honom och att han började att stänga av. Slagsmålen han ofta hamnade i på skolan förvånade henne inte. Tvärtom, befarade hon att det skulle bli värre.

Men vad gällde Caitlin, så älskade Sam henne. Och hon honom. Han var det enda konstanta i livet, den enda hon kunde lita på. Han verkade bevara den mjuka sidan av sig endast för henne. Hon skulle göra sitt allra bästa att skydda honom, lovade hon sig själv.

”Caitlin?”

Hon ryckte till.

Framför henne stod, med brickan i ena handen och fiollådan i den andra, Jonah.

”Gör det något om jag slår mig ner?”

”Ja – jag menar nej”, sa hon nervöst.

Idiot, tänkte hon. Sluta uppföra dig så nervöst.

Jonah fyrade av sitt leende, och satte sig sedan mittemot henne. Han satt rak i ryggen, perfekt hållning, och lade ner fiollådan försiktigt bredvid sig. Varsamt lade han för sig av maten. Det var något med honom, något hon inte riktigt kunde placera. Han var olik alla hon träffat tidigare. Det var som om han tillhörde en annan tid. Han hörde definitivt inte hemma här.

”Hur var den första dagen?” frågade han.

”Inte vad jag förväntat mig.”

”Jag vet vad du menar”, sa han.

”Är det en violin?”

Hon nickade mot instrumentet. Han höll det nära sig, och lät en hand vila på det, som om han var rädd att någon skulle stjäla det.

”Det är faktiskt en viola. Den är lite större, men har ett mycket annorlunda ljud. Fylligare.”

Hon hade aldrig sett en viola förut, och hoppades att han skulle ta fram och visa den. Men han gjorde ingen ansats till det, och hon ville inte snoka. Han vilade fortfarande sin hand på den, och han verkade skydda den, som om det var personligt och privat.

”Övar du mycket?”

Jonah ryckte på axlarna. ”Några timmar om dagen”, sa han nonchalant.

”Några timmar!? Du måste vara jättebra!”

Han ryckte på axlarna igen. ”Jag är väl ganska bra, skulle jag tro. Det finns många som spelar mycket bättre än mig. Men jag hoppas att det är min biljett härifrån.”

”Jag har alltid velat kunna spela piano”, sa Caitlin.

”Varför lär du dig inte det då?”

Hon var nära att säga, jag har aldrig haft något, men hindrade sig. I stället ryckte hon återigen på axlarna och tittade ner i sin mat.

”Du behöver inte äga ett piano”, sa Jonah.

Hon lyfte blicken, överraskad över att han hade läst hennes tankar.

”Det finns ett musikrum på skolan. För allt som är dåligt här, så finns det åtminstone något gott. Du får lektionerna gratis. Det enda du behöver göra är att anmäla dig.”

Caitlins ögon vidgades.

”Säkert?”

”Det finns en anmälningslista utanför musikrummet. Fråga efter Mrs. Lennox. Säg att du är min vän.”

Vän. Caitlin tyckte om hur det lät. Glädje välldes långsamt fram inom henne.

Hon log brett. En kort stund låste deras ögon i varandra.

Med blicken fast i hans glittrande gröna ögon, brann hon av

ett begär att ställa en miljon frågor: Har du en flickvän? Varför är du så snäll? Gillar du verkligen mig?

Men, i stället, höll hon tyst och sa ingenting alls.

Rädd att tiden de hade tillsammans höll på att rinna ut, letade hon febrilt efter något hon kunde fråga honom, som skulle förlänga samtalet. Hon försökte komma på något som skulle försäkra henne om att de skulle träffas igen. Men hon blev nervös och kom inte på något alls.

Till slut öppnade hon munnen, och precis då, ringde klockan.

Rummet blev plötsligt bullrigt och fyllt av rörelse, och Jonah reste sig upp, tog tag i sin viola.

”Jag är sen”, sa han och tog sin bricka.

Han nickade mot hennes bricka. ”Ska jag ta din?”

Hon tittade ner, insåg att hon hade glömt bort den, och skakade på huvudet.

”Ok”, sa han.

Han stod kvar, plötsligt blyg, och visste inte vad han skulle säga.

”Öh ... vi ses.”

”Ses”, svarade hon vekt, rösten knappt hörbar.

*

Första skoldagen var slut, Caitlin gick ut ur byggnaden och ut till en solig marseftermiddag. Även om vinden var kraftig, frös hon inte längre. Fastän alla ungar runt henne skrek och väsnades när de strömmade ut ur byggnaden, stördes hon inte längre av oväsendet. Hon kände sig levande, och fri. Resten av dagen var

suddig; hon mindes inte ens namnet på någon av sina nya lärare.

Hon kunde inte sluta tänka på Jonah.

Hon undrade om hon hade betett sig som en idiot i matsalen. Hon hade snubblat på orden; han hade ju knappt ställt några frågor till honom. Allt hon hade kommit på att fråga honom om var den fåniga violan. Hon skulle ha frågat var han bodde, var han kom ifrån, vilket college han tänkte söka.

Men framför allt, om han hade en flickvän. Någon som han måste ju bara ha en tjej.

Just i den stunden svepte en, söt välklädd latinamerikansk tjej, förbi tätt intill henne. Caitlin granskade henne uppifrån och ner och undrade om det kunde vara hon.

Caitlin svängde in på 134th street, och glömde för en sekund vart hon var på väg. Hon hade aldrig tidigare promenerat hem från skolan, och under en kort stund, glömde hon helt var hennes nya lägenhet låg. Hon blev stående vid hörnet, desorienterad. Ett moln täckte solen och vinden friskade i, och hon blev plötsligt kall igen.

”Tjena bruden!”

Caitlin vände sig om, och insåg att hon stod framför en sliten kvarterskrog. Utanför satt fyra sjaskiga män i plaststolar, till synes obekymrade av kylan, och flinade åt henne, som om hon vore deras nästa munskbit.

”Kom hit, bruden!” skrek en annan.

Hon kom ihåg.

132nd street. Så var det.

Hon vände tvärt och gick raskt ner längs en annan sidogata. Hon sneglade ett par gånger över axeln för att se om männen följde efter henne. Som tur var gjorde de inte det.

Den kalla vinden stack hennes kinder och hon vaknade till, då den bistra verkligheten av det nya grannskapet sjönk in. Hon såg de övergivna bilarna, de nedklottrade väggarna, taggtråden, gallren för fönstren, och hon kände sig plötsligt väldigt ensam. Och mycket rädd.

Det var bara tre kvarter kvar till lägenheten, men vägen kändes oändlig. Hon önskade att hon hade en vän vid sin sida – eller ännu hellre, Jonah – och hon undrade om hon verkligen skulle klara av att gå den här vägen varje dag. Ännu en gång blev hon förbannad på sin Mamma. Hur kunde hon hålla på och flytta, till platser hon hatade? När skulle det ta slut?

Krossat glas.

Caitlins hjärta slog snabbare när hon såg något längre fram till vänster, på andra sidan gatan. Hon ökade farten och gick snabbare. Hon försökte hålla blicken mot marken, men när hon kom närmare, hörde hon skrik och ett groteskt skratt, och hon kunde inte längre undvika att se vad som pågick.

Fyra enorma killar – 18 eller kanske 19 år gamla – stod runt en annan kille. Två av dem höll hans armar, medan den tredje klev fram och boxade honom i magen, och den fjärde slog honom i ansiktet. Killen, 17 år kanske, lång, smal och försvarslös, föll ihop på marken. Två av killarna gick fram och sparkade honom i ansiktet.

Trots att hon inte ville, stannade Caitlin och stirrade. Hon var skräckslagen. Hon hade aldrig tidigare bevittnat något liknande.

De två andra killarna tog några kliv bakåt från offret, reste sina kängor och sänkte sedan ned dem.

Caitlin var rädd att de skulle stampa ihjäl killen på marken.

”NEJ!” skrek hon.

Det hördes ett olycksbådande kras när de satte ner sina fötter.

Men det var inte ljudet från ben som knäcktes – utan det lät mer som trä. Krasande trä. Caitlin såg att de stampade på ett litet instrument. Hon tittade närmare, och såg små bitar av en viola strödda över trottoaren.

Hon förde handen till munnen. Fylld av skräck.

”Jonah!?”

Utan att tänka korsade Caitlin gatan, gick rakt mot killarna, som först nu lade märke till henne. De betraktade henne och deras elaka leenden breddades när de knuffade varandra menande med armbågarna.

Hon gick direkt fram till offret och hennes misstanke bekräftades; det var Jonah. Hans ansikte var illa tilltygat, blödde och alldeles blåslaget, och han var medvetslös.

Hon tittade upp på gänget, ilskan övervann rädslan hon kände, och ställde sig upp mellan Jonah och gänget.

”Låt honom vara!” skrek hon mot gruppen.

Killen i mitten, var över 1,90 och muskulös, skrattade rått.

”Eller, vad då?” frågade han, hans röst väldigt mörk.

Caitlin kände omgivningen försvinna, och förstod att hon hade

blivit knuffad hårt bakifrån. Hon lyfte armbågarna samtidigt som hon slog i asfalten, men det dämpade knappt fallet. I ögonvrån kunde hon se dagboken flyga all världens väg, de lösa bladen spreds överallt.

Hon hörde skratt. Och sedan steg som närmade sig henne.

Med hjärtat bultande i bröstet kände hon hur adrenalinet kickade in. Hon lyckades rulla och kravla sig upp på fötterna igen, precis innan de nådde fram till henne. Hon sprintade ned längs bakgatan, sprang för livet.

De följde strax bakom.

På en av hennes många före detta skolor, på den tiden när hon fortfarande trodde att hon skulle stanna länge någonstans, hade hon faktiskt börjat träna löpning, och insett att hon var bra. Bäst i laget, faktiskt. Inte på långdistans, men på sprintdistansen, 100 m. Hon sprang ifrån de flesta killarna till och med. Och nu rusade allt tillbaka till henne.

Hon sprang för livet och killarna skulle inte få tag på henne.

Caitlin sneglade bakåt och såg hur långt bakom henne de befann sig, och kände sig optimistisk och övertygad om att hon kunde springa ifrån dem alla. Hon behövde bara svänga på rätt ställen.

Bakgatan slutade i ett T, och hon kunde antingen välja höger eller vänster. Hon skulle inte ha tid att ändra sig om hon ville behålla försprånget, och hon skulle tvingas fatta beslut snabbt. Även om hon inte kunde se vad som fanns runt hörnen. I blindo svängde hon vänster.

Hon bad att det var rätt val. Kom igen. Snälla!

Hennes hjärta sjönk då hon svängde runt och såg återvändsgränden framför sig.

Taktiskt feldrag.

En återvändsgränd. Hon sprang ända fram till väggen, sökte efter en utväg, vilken som helst. När hon förstod att det inte fanns någon, vände hon sig om för att möta sina annalkande angripare.

Andfådd såg hon dem svänga runt hörnet och närma sig. Bakom dem såg hon att om hon hade svängt höger istället hade hon kommit undan. Typiskt hennes tur.

”Ok, bitch”, sa en av dem, ”nu ska du lida.”

Insikten om att hon inte hade någonstans att ta vägen, fick dem att närma sig långsamt. De andades tungt, flinade, njöt av våldet och smärtan som de snart skulle åsamka henne.

Caitlin slöt ögonen och andades djupt. Hon försökte med enbart sin vilja förmå Jonah att vakna, att dyka upp runt hörnet, vaken och övermänskligt stark, redo att rädda henne. Men när hon öppnade ögonen fanns han inte där. Endast hennes angripare. Närmade sig.

Hon tänkte på sin Mamma, på hur mycket hon hatade henne, på alla de platser hon tvingats bo. Hon tänkte på sin bror, Sam. Hon tänkte på hur hennes liv skulle se ut efter denna dag.

Hon tänkte på hela sitt liv, på hur hon hade blivit behandlad, på hur ingen förstod henne, på hur saker aldrig blev som hon önskade. Och något klickade. Hon hade fått nog.

Jag förtjänar inte detta! Jag förtjänar INTE detta!

Och då, kände hon det.

Det var en våg, inte likt något hon upplevt förut. Det var en våg av ilska, flödade genom henne, rusade genom blodet. Det samlades i magen, och spred sig utåt. Hon kände fötterna rota sig i marken, som om hon var ett med asfalten, och hon kände en primal urkraft ta över, strömma genom hennes handleder, upp längs armarna in i axlarna.

Caitlin gav till ett vrål, vars kraft och styrka skrämde till och med henne. Medan den första killen närmade sig och lade sin köttiga hand på hennes handled, såg hon sin hand reagera av sig självt, greppade tag i angriparens handled och vred den bakåt till en rät vinkel. Killens ansikte förvreds av chocken att se sin hand, och sedan armen, brytas.

Skrikande föll han ner på knä.

Förvånade stirrade de tre andra pojkarna på vad som hände.

Den största av dem attackerade henne med full kraft.

”Din jäv –”

Innan han kunde avsluta, hade hon hoppat upp i luften och placerat sina fötter rakt in i hans bröstorg, skickat honom tre meter bakåt där han kraschlandade i en hög soptunnor av metall.

Han låg kvar, orörlig.

De två sista killarna såg på varandra, chockade. Genuint skräckslagna.

Caitlin reste sig, kände en omänsklig styrka forsa genom kroppen, och hörde hur hon morrade samtidigt som hon lyfte upp de två killarna (båda dubbelt så stora som henne), och hissade

upp dem högt över marken med en hand.

När de dinglade i luften svingade hon dem bakåt, och sedan ihop, så att de krockade med varandra med otrolig kraft. Båda kollapsade i en hög på marken.

Caitlin stod kvar, andades, skummande av raseri.

Ingen av pojkarna låg orörliga.

Hon kände ingen lättnad. Tvärtom, hon ville ha mer. Fler att slåss mot. Fler kroppar att kasta.

Och hon ville ha något annat.

Plötsligt såg hon klart, och kunde zooma in deras halsar, oskyddade. Hon kunde se de minsta detaljer, och hon kunde se, från avstånd, ådrorna pulsera hos dem. Hon ville bita. Äta.

Utan att förstå vad som höll på att hända henne, kastade hon huvudet bakåt och släppte ut ett överjordiskt skri, som ekade mellan väggarna och genom kvarteret. Det var ett primalt segerskri, och av otillfredsställt raseri.

Det var skriet från ett djur som ville ha mer.

Kapitel två

Caitlin stod utanför den nya lägenhetens dörr, stirrade, och kom plötsligt på var hon befann sig. Hon hade ingen aning om hur hon kommit dit. Det sista hon mindes var att hon befann sig i återvändsgränden. På något sätt hade hon tagit sig hem.

Dock kom hon ihåg, varje sekund av upplevelsen i gränden. Hon försökte sudda ut det från sina tankar, men misslyckades. Hon tittade på sina armar och händer, förväntade sig att de skulle se annorlunda ut – men de var normala. Såg ut precis som de alltid gjort. Ilska hade svept över henne, förvandlat henne, och försvunnit lika snabbt.

Men efterverkningarna dröjde kvar: hon kände sig ihållig, för det första. Bortdomnad. Och hon kände något annat. Hon kunde inte sätta fingret på det. Bilder rusade genom hennes huvud, bilder av översittarnas blottade halsar. Av deras pulserande ådror. Och hon kände en hunger. Ett begär.

Caitlin ville egentligen inte återvända hem. Hon orkade inte med sin Mamma, speciellt inte idag, orkade inte hantera att återigen ha hamnat på en ny plats, packa upp. Om det inte hade varit för att Sam fanns där, hade hon antagligen vänt om och gått sin väg. Vart hon skulle ta vägen hade hon ingen aning om – men hon skulle åtminstone vara på väg någonstans.

Hon tog ett djupt andetag, sträckte ut handen och lade den på handtaget. Antingen var handtaget varmt, eller så var hon iskall.

Hon klev in i den alltför ljusa lägenheten. Hon kände doften av mat på spisen – eller, mer troligt, i mikron. Sam. Han kom alltid hem tidigt och lagade mat till sig. Hennes Mamma skulle inte komma hem än på flera timmar.

”Det ser inte ut som om du har haft en bra första dag.”

Chockat vände sig Caitlin om när hon hörde sin Mammas röst. Där satt hon, på soffan, rökte en cigarett, granskade Caitlin hånfullt.

”Har du redan förstört den tröjan?”

Caitlin tittade ner och såg först nu jordfläckarna; förmodligen från när hon slog i asfalten.

”Vad gör du hemma så tidigt?” frågade Caitlin.

”Första dagen för mig med, vettu”, fräste hon. ”Du är inte den enda. Låg arbetsbelastning. Chefen skickade hem mig tidigt.”

Caitlin stod inte ut med sin Mammas elaka ton. Inte i kväll. Hon var alltid snorkig mot henne, och i kväll, hade Caitlin fått nog. Hon beslutade sig för att svara med samma mynt.

”Underbart”, fräste Caitlin tillbaka. ”Betyder det att vi ska flytta igen?”

Hennes Mamma reste sig plötsligt upp. ”Ta dig inte ton mot mig!” skrek hon.

Caitlin visste att hennes Mamma bara hade väntat på en anledning att få skrika på henne. Hon tänkte att det var bäst att locka henne till det och få det överstökat.

”Du borde inte röka när Sam är i närheten”, svarade Caitlin kallt, och gick in på sitt lilla rum och smällde igen dörren bakom

sig, låste den.

Inom en sekund stod hennes Mamma på andra sidan och bankade.

”Kom ut! Nu! Jävla unge! Vad får dig att tro att du kan tala till mig på det sättet? Vem sätter mat på bordet...”

Caitlin var så distraherad i kväll att hon lyckades stänga ute Mammans röst. Istället spelade hon upp dagens händelser i huvudet. Ljudet av killarnas skratt. Ljudet av hennes hjärtslag dunkande i öronen. Ljudet av hennes vrål.

Vad hade egentligen hänt? Varifrån kom hennes styrka? Var det bara ett adrenalinpåslag? En del av henne önskade att det var så. Men en annan visste att det inte var det. Vad var hon?

Bankande fortsatte, men Caitlin hörde det knappt. Mobilen låg på hennes skrivbord, vibrerade som besatt, lyste upp av direktmeddelanden, sms, e-mail, Facebook-meddelanden – men inte ens det hörde hon.

Hon flyttade till fönstret och tittade ned mot hörnet av Amsterdam Avenue, och ett nytt ljud flöt upp i hennes minne. Det var Jonahs röst. Bilden av hans leende. En låg, mörk, lugnande röst. Hon erinrade sig hur skör han var, hur ömtålig han verkade. Sedan såg hon honom liggande på marken, blodig, hans älskade instrument sönderslaget. En ny våg av ilska växte inom henne.

Ilskan förvandlades till oro – oro om han var ok, om han hade gått sin väg, om han hade kommit hem. Hon föreställde sig att han ropade på henne. Caitlin. Caitlin.

”Caitlin?”

En ny röst hördes från andra sidan dörren. En pojkes röst. Förvirrad, vaknade hon ur sina tankar.

”Det är Sam. Släpp in mig.”

Hon gick fram till dörren och lutade huvudet mot den.

”Mamma har gått sin väg”, sa rösten på andra sidan. ”Gick för att köpa cigaretter. Kom igen, släpp in mig.”

Hon öppnade.

Utanför stod Sam, stirrade på henne, oron etsad i ansiktet. Han såg äldre ut än sina 15 år. Han hade blivit lång tidigt, över 1,80, men hade inte ännu lagt på muskler, och han var tafflig och gänglig. Med svart hår och bruna ögon, liknande färger som hon, såg de verkligen ut som syskon. Hon såg tydligt hans oro. Han älskade henne mer än något annat.

Hon släppte in honom och stängde snabbt dörren bakom honom.

”Förlåt”, sa hon. ”Jag orkar bara inte med henne i kväll.”

”Vad hände mellan er?”

”Samma gamla vanliga. Hon var på mig så fort jag kom in.”

”Jag tror att hon har haft en tuff dag”, sa Sam, i ett försök att medla mellan dem, som vanligt. ”Jag hoppas att hon inte får sparken igen.”

”Vem bryr sig? New York, Arizona, Texas ... Vem bryr sig om vad som kommer sedan? Vårt flyttande kommer aldrig ta slut.”

Sam rynkade pannan när han satte sig vid skrivbordet, och hon kände sig omedelbart illa till mods. Ibland hade hon ett

skarpt språk, talade utan att tänka sig för, och ville omedelbart ta tillbaka det hon sagt.

”Hur var din första dag?” frågade hon, och försökte byta samtalsämne.

Han ryckte på axlarna. ”Ok, tror jag.” Han sparkade till stolen med tån.

Han tittade upp. ”Din?”

Hon frös till. Något i hennes ansiktsuttryck, måste ha avslöjat henne, för han tittade inte bort. Han fortsatte att betrakta henne.

”Vad hände?”

”Inget”, sa hon lite för snabbt, och vände sig om och gick mot fönstret.

Hon kände hans blickar dröja kvar.

”Du verkar ... annorlunda.”

Hon stannade till, undrade om han visste, undrade om förändringarna syntes på utsidan. Hon svalde.

”Hur menar du?”

Tystnad.

”Jag vet inte”, svarade han slutligen.

Hon stirrade ut genom fönstret, såg hur en man utanför kvarterskrogen stack till en köpare en påse weed.

”Jag hatar att bo här”, sa han.

Hon vände sig om och såg på honom.

”Jag med.”

”Jag har till och med funderat på att...” han sänkte huvudet, ”sticka.”

”Vad menar du?”

Han ryckte på axlarna.

Hon tittade på honom. Han verkade riktigt nere.

”Vart?” frågade hon.

”Kanske leta upp pappa.”

”Hur? Vi har ingen aning om var han är.”

”Jag kan försöka. Jag kan hitta honom.”

”Hur?”

”Jag vet inte ... Men jag kan försöka.”

”Sam. Han kan ju vara död.”

”Säg inte så!” skrek han, högröd i ansiktet.

”Förlåt”, sa hon.

Han lugnade sig.

”Men har du tänkt på en sak? Även om vi hittar honom kanske han inte alls vill träffa oss. Han lämnade oss, trots allt. Och han har aldrig försökt kontakta oss”

”Kanske för att Mamma inte låter honom göra det.”

”Eller, kanske för att han inte gillar oss.”

Rynkan i Sams panna djupnad och han kickade till golvet igen.

”Jag kollade upp honom på Facebook.”

Caitlin spärrade förvånat upp ögonen.

”Har du hittat honom?”

”Jag är inte säker. Det fanns fyra som hette likadant. Två av dem var privata och hade ingen bild. Jag skickade meddelande till båda.”

”Och?”

Sam skakade på huvudet.

”Jag har inte fått något svar.”

”Pappa skulle inte finnas på Facebook.”

”Det vet du inte”, svarade han, och gick i försvar igen.

Caitlin suckade och gick fram till sängen och lade sig ner. Hon stirrade upp i det gulnande taket, färgen flagnade, och undrade hur de hade hamnat här. Det hade funnits städer de varit lyckliga i, även stunder då Mamma nästan hade verkat lycklig. Som när hon träffade den där killen. Åtminstone tillräckligt lycklig för att lämna Caitlin i fred.

Det fanns städer, som den senaste, där både Sam och hon hade fått några goda vänner, där det verkade som om de faktiskt skulle stanna – åtminstone tillräckligt länge för att kunna ta studenten på samma ställe. Och helt plötsligt hade allt förändrats. Packa igen. Säga adjö. Var det för mycket begärt att vilja ha en normal barndom?

”Jag kunde flytta tillbaka till Oakville”, sa Sam, och avbröt hennes tankar. Deras senaste stad. Det var kusligt hur han alltid visste vad hon tänkte på. ”Jag skulle kunna bo hos några vänner.”

Dagen började ta ut sin rätt. Det blev bara för mycket. Hon kunde inte tänka klart, och i sin frustration hörde hon att Sam också skulle överge henne, att han inte längre brydde sig om henne.

”Ja men, stick då!” fräste hon till, utan att mena det. Det var som om någon annan hade sagt det. Hon hörde hur hårt det lät och ångrade sig omedelbart.

Varför var hon tvungen att vräka ur sig sådana saker så där? Varför kunde hon inte kontrollera sig?

Om han hade varit på bättre humör, om hon hade varit lugnare och inte haft så mycket att tänka på samtidigt, hade hon aldrig sagt så. Eller så skulle hon ha varit snällare. Hon hade sagt något så här i stället, jag förstår att du menar att du aldrig kommer att lämna oss, hur illa det än blir, för du skulle aldrig lämna mig ensam för att hantera allt detta. Och jag älskar dig för det. Och jag skulle aldrig överge dig heller. Vi har åtminstone varandra i den här jävla barndomen. Istället hade hennes dåliga humör tagit över. Istället uppförde hon sig själviskt och högg.

Hon satte sig upp och kunde se hur sårad han blev. Hon ville ta tillbaka vad hon sagt, säga förlåt, men hon orkade inte. Av någon anledning kunde hon inte förmå sig att öppna munnen.

I tystnaden reste sig Sam långsamt från stolen och lämnade rummet, stängde försiktigt dörren bakom sig.

Idiot, tänkte hon. Du är en så jävla puckad. Varför måste du behandla honom på samma sätt som Mamma behandlar dig?

Hon lade sig ner igen, stirrade mot taket. Hon insåg att det fanns ännu en anledning till varför hon hade fräst åt honom. Han hade avbrutit hennes tankegång jus när den började bli som svartast. En mörk tanke hade precis fått fäste och han störde henne innan han hade fått kontroll på den.

Mammas före detta pojkvän. Tre städer sedan. Det var den enda gången hennes Mamma hade verkat lycklig. Frank, 50. Kort, köttig, flintskallig och formad som en tunna. Stank av billig

herrparfym. Hon hade varit 16.

Hon hade stått i tvättstugan, vek sina kläder, när Frank dök upp i dörren. Han var så äcklig, stirrade alltid på henne. Han böjde sig ner och plockade upp ett par av hennes underkläder, och hon kände kinderna blossa av skam och ilska. Han höll upp dem och flinade.

”Du tappade de här” sa han och hånlog. Hon snappade åt sig dem.

”Vad vill du?” snäste hon.

”Är det ett sätt att tilltala sin nya styvpappa?”

Han tog ett halvt kliv fram, närmare.

”Du är inte min styvpappa.”

”Nej inte än – men snart.”

Hon försökte återgå till att vika sina kläder, men han tog ännu ett kliv närmare. För nära. Hjärtat slog hårt i bröstet.

”Jag tror det är dags att vi bekantar oss med varandra”, sa han och knäppte upp skärpet. ”Eller vad säger du?”

Skräckslagen försökte hon tränga sig förbi honom och ut genom dörren i de lilla rummet, men då hon gjorde det, blockerade han vägen och grep tag hårt och dunkade in henne mot väggen.

Det var då det hände.

Ett raseri vällde fram genom henne. Ett raseri hon aldrig förr upplevt. Hon kände hur kroppen hettade, brann, från tårna upp till håret. När han närmade sig, hoppade hon upp och sparkade honom med båda fötter rakt in i hans bröstorg.

Trots att han var tre gånger större, flög han baklänges genom dörren, drog med sig dörren så att den splittrade loss från gångjärnen, och fortsatte bakåt, tre meter in i nästa rum. Det var som om han träffats av en kanon och skickat honom genom huset.

Caitlin hade skälvande stått kvar. Hon hade aldrig varit en våldsam person, hade aldrig ens slagit någon förut. För övrigt var hon inte särskilt stor, eller stark. Hur hade hon vetat hur hon skulle sparka honom på det sättet? Hur hade hon styrkan att göra det? Hon hade aldrig sett någon – ännu mindre en vuxen man – flyga genom ett rum, eller splittra en dörr. Varifrån kom styrkan?

Hon hade gått fram och ställt sig över honom.

Han var helt utslagen, knockad på rygg. Hon undrade om han hade dödat honom. Men i den stunden, ilskan fyllde henne fortfarande, brydde hon sig inte. Hon var mer orolig för sig själv, över vem – eller vad – hon var.

Hon såg aldrig frank igen. Nästa dag gjorde han slut med hennes Mamma, och kom aldrig tillbaka. Hennes Mamma misstänkte att något hade hänt dem emellan, men hon sa aldrig ett ord om det. Men, hon skyllde det faktum att Frank hade lämnat henne på Caitlin, för att ha förstört den enda lyckliga tiden i sitt liv. Och hon hade inte slutat än.

Caitlin vände tillbaka blicken mot det flagnande taket, hjärtat bultade hårt igen. Hon tänkte på ilskan hon känt idag, och undrade om de två händelserna hänge ihop på något sätt. Hon hade alltid trott att incidenten med Frank var en galen, isolerad engångsföreteelse, en konstig styrkeexplosion. Men nu trodde

hon att det kunde vara något annat. Hade hon en kraft inom sig?
Var hon ett missfoster?
Vem var hon?

Kapitel tre

Caitlin sprang. Angriparna hade återvänt, och de jagade henne längs bakgatan. En återvändsgränd framför henne, en massiv mur, men hon sprang ändå, rakt emot den. Medan hon sprang ökade hon farten, omöjlig fart, och byggnaderna svepte förbi i ett dis. Hon kände vinddraget genom håret.

När hon närmade sig, tog hon sats, och i ett enda hopp befann hon sig murens topp, nio meter över marken. Ett hopp till, och hon flög genom luften, nio meter, sex, och landade på asfalten utan att tappa farten, fortfarande springande, hela tiden springande. Hon kände sig kraftfull, oövervinnerlig. Hon ökade farten ännu mer, och det kändes som om hon kunde flyga.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.